

บทที่ 1

เวลานี้เป็นเวลาซึ่งเขตที่อยู่ของฉันเงียบสงบที่สุด คนที่ต้องไปทำงานก็ไปกันหมดแล้ว

หยุดชั้ไปโรงเรียนอนุบาลแล้ว

นั่งอยู่ในสวนดอกไม้ของเขตอาคารที่พัก แสงพระอาทิตย์ส่องมาด้านหลัง ใบหน้ารู้สึกเย็น พระอาทิตย์ส่องต้องหลังทำให้รู้สึกอบอุ่นสบาย สูดกลิ่นดอกไม้เข้าไปเต็มปอด กลิ่นกระจายซาบซ่านไปทั่วตัว กลิ่นดอกเบญจมาศค่อนข้างแรงคล้ายกับกลิ่นฉิง มีดอกกุยฮั่วอยู่ไกลๆ เป็นกลิ่นที่ทำให้มีความสุข บางทีกลิ่นก็แรง บางทีกลิ่นก็อ่อนเหมือนกับสายลมที่อ่อนบ้างแรงบ้าง

ฉันชอบช่วงเวลานี้มากเพราะทำให้ฉันได้อยู่ในที่โล่งกว้าง ว่างสบาย ไม่ต้องทำอะไร เลยไม่เคร่งเครียด รู้สึกว่าตัวเองเป็นคนเห็นแก่ตัวมาก เป็นพื้นที่โล่งว่างเฉพาะฉันเพียงคนเดียว

หลังจากหยุดชั้เกิด พื้นที่ชีวิตของฉันแออัดเหมือนกับรถไฟใต้ดิน เวลาคนแน่นๆ ในชั่วโมงเร่งด่วน ไม่มีช่องว่างแม้สักนิดเดียว คนเรา

ควรจะมีช่องว่างบ้าง เมื่อมีช่องว่างทำให้อากาศหมุนเวียนได้ คนเราก็จะหายใจคล่องหน่อย ช่องว่างไม่ใช่จะมีก็ได้ไม่มีก็ได้ แล้วมิได้เป็นเพียงช่องว่างๆ เท่านั้น แต่เป็นตัวแทนของเสรีภาพด้วย อย่างน้อยก็เป็นความปรารถนาที่จะได้มาซึ่งเสรีภาพ

ความคิดที่จะหนีฝูงกระชูดออกมาอีกครั้ง ความคิดใดที่เก็บกดไว้นานเกินไปก็เหมือนคนที่ถูกจับกदन้า ก่อนจะหายใจไม่ออกย่อมต้องดิ้นรนจนเหือกสุดท้าย ฉันพูดกับตัวเองว่า “หมิ่นมิน เธอคิดว่าได้สละชีวิตที่ตรึงไปหมดแล้ว แต่ดูสิ เธอก็ยังไม่พร้อมใจไปอยู่ดี”

อยู่บ้านนี้มา 2-3 ปีแล้ว ไม่มีใครเรียกชื่อฉันเลย คนในเขตที่อยู่แถวๆ นี้ต่างเรียกฉันว่าแม่ของหยูซีทั้งนั้น ตอนที่หยูซีอายุ 6 เดือนฉันพาเขาไปฉีดวัคซีนที่คลินิกชุมชน ตอนกรอกข้อความเห็นชอบยินยอม ฉันต้องคิดอยู่ 2-3 นาทีว่าตัวเองชื่ออะไร ฉันหยิบปากกาหมึกซึมขึ้นมา ความคิดยังว่างเปล่า มือสั่น ลึกวันหนึ่งฉันคงจะเหมือนคุณย่าที่ลืมนามแต่ชื่อตัวเอง เมื่อคุณย่าแต่งงานแล้ว ไม่มีใครเรียกชื่อคุณย่าอีกเลย ก่อนจะตายคุณย่าพูดได้แค่ 2 พยางค์ว่า “อ้ายเหลียน” ไม่มีใครรู้ว่าคุณย่าพูดอะไร เวลานั้นฉันก็ไม่เข้าใจ ฉันคิดว่าเวลานี้ฉันเข้าใจแล้วว่าคุณย่าเพิ่งนึกชื่อตนเองขึ้นมาได้

เวลาทะเลาะกันเท่านั้นที่หยูตงจะเรียกชื่อฉัน หมิ่นมิน เธอดูซิว่าตอนนี้เธอเป็นอย่างไร! เหมือนคนบ้า! หมิ่นมิน! เธอทำให้ฉันทนไม่ได้แล้วนะ หมิ่นมิน ฉันแต่งงานกับผู้หญิงอย่างเธอได้อย่างไร!

ชื่อของฉันที่ติดอยู่ที่ปากของหยูตงเหมือนจมอยู่ในน้ำลายกองใหญ่ แล้วค่อยๆ แค้นผ่านไรฟันออกมา ไม่เพียงแต่ชื่อจะฟังไม่ไพเราะ ข้างยังมีกลิ่นเหม็นด้วยเมื่อได้ผ่านน้ำลายสกปรกของเขา เวลาเขา

เช่นเขียวเคี้ยวฟันพูด รูปร่างของชื่อฉันเปลี่ยนไปไม่คงความสะอาด บริสุทธิ์แล้ว แต่ก่อนหยุดไม่ได้เป็นแบบนี้ เวลาเรียกชื่อฉันเบาๆจากริมฝีปากหนาๆของเขา ฟังดูอบอุ่น เขาระมัดระวังในการพูดชื่อฉัน ด้วยความรักและทะนุถนอม เหมือนกับชื่อฉันเป็นดังดอกไม้หอม

ฉันต่อสู้โดยตะโกนเสียงดังสุดกำลังให้หยุดทักท้วง ไม่กลัวว่า ภาพลักษณ์ตัวเองจะน่าเกลียด ฉันไม่แคร์แล้วว่าตัวเองจะกลายเป็นคนบ้าหรือไม่ เพราะเป็นบ้าหรือไม่เป็นบ้าจะต่างกันอย่างไร ความประพฤติของฉัน อารมณ์ของฉันพร้อมจะระเบิดออกมา ฉันไม่ยอมปล่อยให้เขาย่ำยีชื่อของฉันหรอก

ฉันมักจะเรียกชื่อตัวเองอย่างอ่อนโยนในใจ เวลาที่พูดกับตัวเอง ฉันมักจะเรียกชื่อ หมิ่นมิน ฉันมักจะเตือนตัวเองว่าฉันชื่อหมิ่นมิน คนอื่นอาจจะล้อชื่อฉันได้ แต่ฉันต้องจดจำได้ ร่างกายของฉัน จิตใจของฉัน เวลาของฉัน ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่กับการเลี้ยงลูกและทำงานบ้าน มีแต่ชื่อเท่านั้นที่ยังเป็นของฉัน บ่งบอกว่าฉันยังมีตัวตนอยู่

หมิ่นมิน เธอชื่อหมิ่นมิน เธอเป็นตัวของตัวเอง เธอไม่ต้องคิดถึงหุ่ยซี การเรียกตัวเองอย่างอ่อนโยนแบบนี้ทำให้ฉันน้ำตาคลอ

บทที่ 2

ก่อนออกจากบ้านฉันมีคำถามเดียวที่อยากจะถามหยูตง เรื่องกระต่ายที่ชื่ออาทัง เป็นเรื่องจริงไหม เพราะถ้าไม่มีอาทังฉันไม่รู้ว่าจะรักหรือไม่รักหยูตง อาทังเกี่ยวข้องกับความรักระหว่างฉันกับหยูตง

เวลานั้นฉันกับหยูตงนั่งอยู่ที่ร้านไอติม กินน้ำแข็งกดราดถั่วแดง หยูตงพูดถึงอาทังและน้ำตาเอ่อคลอ ใจฉันอ่อนโยนจนไม่เป็นรูปเป็นร่าง ฉันไม่เคยมีความรู้สึกแบบนี้มาก่อน เกิดเป็นความรักในชั่วพริบตา เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมาเร็วมาก บางทีเวลาชั่วพริบตาก็คือธรรมชาติของความรัก เพียงแต่ในเวลาสั้นๆนั้นไม่มีใครคิดคำนึงถึงอะไรมาก หยูตงบอกฉันทีหลังว่าเขาตกหลุมรักฉันตั้งแต่ 2 วันก่อนในพริบตาที่เขาอ้วกใส่ตัวฉัน

วันนั้นฉันไปที่ร้านอาหารหน้ามหาวิทยาลัยเพื่อไปกินบะหมี่เผ็ดแห้งเสฉวน ตอนที่ฉันเข้าไปนั้นโต๊ะเต็มแล้ว หน้าประตูมีคนยืนรออยู่เต็มไปหมด ฉันไม่ชอบยืนรอ กำลังจะเดินออกไปก็ได้ยินเสียงเพื่อนผู้ชายเรียกฉัน เพื่อนคนนั้นเป็นนักกิจกรรม เชิญคนมากินข้าวด้วย

พอดี ฉันยังไม่ทันตอบว่าอะไร เพื่อนคนนั้นก็ลากฉันไปที่โต๊ะให้ฉันนั่งตรงเก้าอี้ว่าง หยู่ตงนั่งอยู่ข้างๆเก้าอี้ว่างตัวนั้นพอดี ฉันไม่รู้จักหยู่ตง เรา 2 คนอยู่มหาวิทยาลัยเดียวกัน แต่เรียนคนละคณะ ฉันเรียนคณะภาษาต่างประเทศ หยู่ตงเรียนคณะภาษาจีน เพื่อนคนที่ เป็นเจ้าภาพแนะนำให้เรารู้จักกัน หยู่ตงพูดว่า “แซ่ของคุณแปลกจังหายาก” ฉันหัวเราะแล้วนึกในใจว่าแซ่ของคุณก็แปลกเหมือนกัน ฉันไม่คุ้นเคยที่จะพูดเล่นกับคนแปลกหน้า การที่ฉันนั่งเงียบทำให้หยู่ตงไม่รู้จะอย่างไร เขาก็เลยหันไปพูดกับเพื่อนคนอื่น

เพื่อนที่เป็นเจ้าภาพเป็นคนเจิงตู เขาสั่งออเดิร์ฟเย็นเป็นเนื้อกระท่าย พอวางไปบนโต๊ะเจ้าภาพพูดว่า ออเดิร์ฟเนื้อกระท่ายนี้ไม่ใช่ของเสฉวนแท้ ได้แต่กินแก้ขัดไปก่อน ทีหลังถ้าพวกคุณไปเจิงตู ผมจะเชิญพวกคุณไปกินออเดิร์ฟเนื้อกระท่ายหงซิงชานแท้ ยังมีร้านอยู่ที่เมืองซินตู ไม่ไกลจากเจิงตูนัก มีอาหารชื่อหัวกระท่ายรสชาติแปลกแต่ว่าอร่อยมากเลยครับ หน้าร้านมีคนเข้าคิวยาวทุกวัน เจ้าภาพยังไม่ทันพูดจบ หยู่ตงก็ยืนขึ้น ยังไม่ทันจะเดินออกไปก็อ้วกออกมา ฉันไม่ทันจะระวังตัวถูกหยู่ตงอ้วกใส่เต็มที หน้าของหยู่ตงแดงก่ำ ไม่รู้จะวางมือเท้าไว้ที่ไหน จะพูดอะไรก็พูดไม่ออก ถึงแม้ฉันโกรธมากแต่ก็ไม่มีอะไรจะพูดเหมือนกัน ตั้งแต่เด็กฉันไม่เคยหยิ่งยโสโอหัง หากเจอเหตุการณ์อะไรก็เพียงแต่อดกลั้น ครั้งนี้รู้สึกเสียอารมณ์มาก ฉันยืนขึ้น พูดว่าขอโทษและเดินออกไป ฉันรู้สึกว่ายู่ตงเดินตามออกจากร้านอาหาร ฉันไม่ได้หันหลังกลับไปดู หยู่ตงเดินตามหลังฉันตลอดทางจนถึงหอพัก

วันรุ่งขึ้นเป็นวันอาทิตย์ ฉันนอนอยู่จน 10 โมง ในห้องพักมีแต่

ฉันคนเดียว นักศึกษาหญิงคนอื่นมีแฟนแล้วจึงออกไปแต่เช้า คำแล้ว ก็ยังไม่กลับมา ตอนเป็นเด็กปีหนึ่งจะอยู่รวมกันทั้งวัน แต่แรกคิดว่า จะสนิทกันอยู่อย่างนั้นจนเรียนจบ ไม่มีใครคิดเลยว่าพออยู่ปีที่ 2 จะ แยกย้ายกันไป เพื่อนร่วมห้องที่สนิทกันที่สุดคือ เงินจือชิน เวลา ทะเลาะกับแฟนถึงจะนึกถึงฉัน ผู้หญิงเวลามีแฟนก็ไม่ต้องการเพื่อนอื่น ฉันมองไปรอบๆห้องพักที่ไม่มีใครอยู่เลย เหนงเหมือนกัน เสร้าันดๆ แต่ก็ไม่มีอะไรหนักหนา เหมือนลอยอยู่ครู่หนึ่ง แล้วค่อยๆล้างหน้า สีฟน ลงจากหอไปหาอะไรกิน ตอนนั้นเกือบ 11 โมงแล้ว

ตอนที่ออกจากหอพัก เห็นหยุดตงยืนอยู่ที่ทางเดินข้างนอก ไม่รู้ว่า ยืนตากแดดอยู่นานเท่าไร เหงื่อออกเต็มหน้า หยุดตงไม่พูดอะไร หน้าแดง ฉันมองหน้าหยุดตง ไม่รู้จะพูดอะไรเหมือนกัน ทันใดนั้น หยุดตงก้มหัวโค้งคำนับฉันอย่างนอบน้อมทีหนึ่ง ยึดตัวแล้วพูดว่า “ผม ขอโทษสำหรับเรื่องเมื่อวานนี้ ผมเดินตามคุณตลอดทาง อยากจะ ขอโทษ...” ฉันรีบพูด “ฉันรู้แล้วว่า你不ตั้งใจ” หยุดตงมองตาฉัน “คุณยกโทษให้ผมแล้วหรือครับ คุณยังไม่ได้กินข้าวใช่ไหมครับ ผม อยากชวนคุณกินข้าวด้วย” ดูเหมือนเขาต้องใช้แรงมากกว่าจะพูดออกมาได้ พูดจบยั้งหน้าแดง เหงื่อที่หน้าต้องแสงอาทิตย์ระยิบระยับ ท่าทางของหยุดตงทำให้ฉันไม่รู้ว่าจะปฏิเสธอย่างไร เมื่อกินบะหมี่เนื้อ ได้หัวนด้วยกันแล้ว ตอนเดินผ่านร้านไอติมหยุดตงก็เชิญฉันกินน้ำแข็ง กดใส่วุ้นแดง แสงพระอาทิตย์ตอนบ่ายทำให้ร้อนมาก ฉันต้องทำตาหยี มองหยุดตงที่นั่งอยู่ตรงข้าม พระอาทิตย์ส่องบนใบหน้าเขาทำให้มองเห็น ขนตาวาวชัดเจน แววตาเขาดูเศร้าๆ ฉันไม่เคยมีนัดกับผู้ชายมาก่อน ไน่ใจรู้สึกไม่ปกติ ฟุฟองอ่อนระทวย

อยู่ๆหยุดงก็พูดขึ้นมา “คุณรู้ไหมครับว่าทำไมผมไม่กินเนื้อ
กระต่าย” ฉันส่ายหน้า จริงๆแล้วฉันก็ไม่กินเนื้อกระต่าย ไม่เพียง
แต่เนื้อกระต่ายเท่านั้น เนื้อแกะ เนื้อหมา ฉันก็ไม่กิน แค่มิ่กินเท่านั้น
แต่ถึงเห็นเนื้อกระต่ายก็ไม่อ้วก ฉันรู้ลึ่กว่าหยุดงมีปฏิกิริยามากเกินไป
เกินเหตุจริงๆ แต่ฉันก็มิ่ได้พูดอะไรออกมา

หยุดงเล่าว่า “ตอนเรียนชั้นประถม ผมเลี้ียงกระต่ายตัวหนึ่ง
ผมเรียกมันว่า อาทัง”

ฉันรู้สึกแปลกใจ หยุดงเป็นเด็กผู้ชาย แต่ชอบเลี้ียงกระต่าย ฉัน
มิ่เคยมีสัตว์เลี้ียง แม่แต่ของเล่นขนนุ่มๆก็มิ่ชอบ ตั้งแต่เด็กมิ่ชอบ
อะไรที่ยุ่งยาก อะไรๆก็มิ่ชอบทำ ชอบเหม่อมองฟ้า มองน้ำในแม่น้ำ
ฉันเป็นคนที่ไม่ช่างพูด ยิงเรื่องสัตว์เลี้ียง ยิงมิ่ใช่เรื่องที่ฉันจะพูด แต่
หยุดงมิ่ได้ลังเกต เขามอยู่กับความรู้สึกของตนเอง หยุดงว่า “คุณ
นึกออกไหมว่าขนของอาทังขาวเพี้ยงไต่ ขาวเหมือนหิมะ ตาของอาทัง
สีแดงน่ารัก ดูแล้วเหมือนกับมันร้องไห้ ถึงอาทังจะว่าง่าย แต่มันก็
เป็นกระต่ายที่เอาแต่ใจตัวเอง เอาหญ้าที่มันมิ่ชอบกินให้มัน มันก็
มิ่กิน”

เวลาหยุดงพูดถึงอาทัง ตาของเขาเป็นประกาย ดุมีชีวิตชีวา ถึง
ฉันจะมิ่เข้าใจความรักของหยุดงต่ออาทัง ฉันก็นั่งฟังเงิบๆ พอ
หยุดงเล่าเกร็ดต่างๆเกี่ยวกับอาทังจบ เขาเอาใบเสร็จค่าอาหารและ
ดินสอของร้านไอดีมาเขียนรูปอาทังให้ฉันดู ตอนเด็กๆหยุดงคง
เคยเรียนวาดเขียน กระต่ายที่เขาเขียนดุมีชีวิตชีวา พอวาดกระต่าย
เสร็จแล้วหยุดงก็มิ่พูดอะไรอีก แวดตาของเขาไม่สดใส ฉันมอง
รูปกระต่ายบนใบเสร็จ และถามขึ้นอย่างระมัดระวัง “แล้วทีหลังเป็น

อย่างไรล่ะคะ” ตาของหยู่ตงแดงขึ้นมาทันที เขาก็มหันหน้าพูด “แม่ผม ไม่สบายไปเข้าโรงพยาบาล พ่อเอาเราทั้งไปต้มซุบ”

เรื่องอาทังเป็นบาดแผลในใจของหยู่ตงในวัยเด็ก ตอนเล็กๆใน ทศวรรษ 1970 เราไม่ค่อยจะมีอะไร ทุกบ้านก็มีปัญหาเหมือนหยู่ตง ถึงแม้นฉันไม่เคยมีสัสตร์เลี้ยงให้พ่อฆ่า แต่ก็มีความทุกข์ไปอีกแบบหนึ่ง เวลาฉันมีความทุกข์ก็มักจะวิ่งไปร้องไห้ที่ริมแม่น้ำ กลับบ้านคำก็ถูก พ่อแม่ดุด่า พ่อแม่ไม่เคยรู้เลยว่าฉันร้องไห้มา ไม่เคยสนใจว่าฉันมีความทุกข์เรื่องอะไร พ่อแม่สนใจแต่ว่าเรามีข้าวกิน มีเสื้อผ้าอุ่น พอไหม ไม่ได้สนใจเรื่องจิตใจ ฉันเป็นลูกสาวคนที่ 3 แล้วมีน้องชาย อ่อนกว่าฉัน 2 ปี ฉะนั้นพ่อแม่ก็เลยไม่ค่อยสนใจฉันมากนัก ภายหลัง ฉันรู้ว่าหยู่ตงก็เป็นลูกคนที่ 3 มีพี่ชาย 2 คน และมีน้องสาวคนหนึ่ง ไม่แปลกใจที่เขาเลี้ยงกระต่าย เพราะเป็นเด็กที่พ่อแม่ไม่สนใจนัก พอฟังเรื่องนี้ ใจที่ฟูฟองถูกบีบรัด ฉันยิ่งเศร้าใจ ฉันยื่นมือไปจับมือ หยู่ตง หยู่ตงเงยหน้า มีน้ำตาคลอเบ้า เขาพูดว่า “หมิ่นมิน ขอบคุณ มากนะครับ พ่ออาทังตาย ผมไม่เคยพูดเรื่องอาทังให้ใครฟังเลย”

หยู่ตงพูดถึงอาทังคราวนี้คราวเดียวเท่านั้น แล้วไม่เคยพูดเรื่อง อาทังอีกเลย หลายปีมานี้ฉันก็ไม่เคยสงสัยว่าอาทังมีตัวตนอยู่จริง หรือเปล่า

บทที่ 3

พอเรียนจบหยุดตงอยากอยู่ปักกิ่งต่อ บาตแผลในวัยเด็กทำให้ความสัมพันธ์กับพ่อแม่ไม่ค่อยดีนัก ถึงขั้นมีพ่อแม่ก็เหมือนกับไม่มี ฉันก็อยู่ปักกิ่งต่อ ไม่ใช่เพราะอยากอยู่กับหยุดตง ตั้งแต่เล็กๆฉันไม่ชอบจิงซึ่ง เวลานั้นร้อนอากาศร้อนๆชื้นๆเหมือนกับคนใส่เสื้อคับๆที่เปียกๆชื้นๆ จะถอดก็ถอดไม่ออก พอถึงหน้าหนาวก็ทั้งชื้นทั้งหนาว ซึมลึกเข้าไปในผิวหนัง กล้ามเนื้อทะลุเข้าไปในกระดูก ความทรงจำเรื่องครอบครัวของฉันก็รางเลือนเมื่อเทียบกับความรู้สึกเรื่องอากาศร้อนชื้นหนาวชื้นแบบนั้น

ความรักในมหาวิทยาลัยเหมือนกับเล่นจิ้งจอกแมว เมื่อจบแล้วก็จบกัน แม้ว่าความสัมพันธ์จะลึกซึ้งดีมาแค่ไหน นานเพียงใด ก็เป็นเพียงแค่ละครฉากหนึ่ง เมื่อแสดงออกมาอย่างไรก็ต้องปิดฉากลง พอเรียนจบปิดฉากแล้ว ทุกคนก็ลงจากเวที เดินหน้าไปตามวิถีชีวิตของตน

ฉันกับหยุดตงไม่แยกจากกัน เราต่างเป็นนักแสดง 2 คนที่ยัง

อาลัยอาวรณ์เวทีละคร คนอื่นจากกันไปหมดแล้ว เรา 2 คนยังอยู่บนเวที พัฒนาละครแห่งความรักไปสู่ตอนใหม่จนถึงขั้นตัดสินใจแต่งงานกัน

เราบอกพ่อแม่ของเราเรื่องการแต่งงาน พ่อแม่ของเรา 2 คนต่างไม่พอใจ พ่อแม่ของหยู่ตงคัดค้านอย่างแรงถึงกับเดินทางมาปักกิ่งเพื่อห้ามปรามหยู่ตง พยายามพูดแนะนำค่อยๆ ให้นิ่มน้าวชักจูง...ใช้ประสบการณ์ของคนที่เคยอาบน้ำร้อนมาก่อนเป็นกระสุนยิงใส่เราว่าไม่ควรแต่งงานกัน พ่อแม่บอกว่าการแต่งงานไม่ใช่การเล่นจู้ การแต่งงานเป็นการใช้ชีวิตร่วมกัน เงินทองเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการใช้ชีวิต แก่ 2 คนอยู่ด้วยกัน ทรัพย์สินเงินทองก็ไม่มี รักกันแค่นี้แต่ไม่มีกินจะอย่างไร พวกพ่อแม่เลิกเชื่อเรื่องความรักมานานแล้ว แต่เราเชื่อเรื่องความรัก ความรักเป็นดั่งผนังทองคำแพงเหล็กที่ปกป้องเรา เป็นเกราะป้องกันคุ้มครองเรา

พ่อแม่หวังจะลากเราลงจากเวที แต่เมื่อลากไม่ลง ก็ต้องฉีกผ้า màn ที่กันสายตาของเรากับความเป็นจริง ที่มีทั้งเรื่องทางวัตถุ เรื่องผลประโยชน์ เรื่องความฟุ้งเฟ้อ เรื่องปัญหาเล็กๆ น้อยๆ เรื่องความวุ่นวายเกี่ยวกับชีวิต แต่ไม่ได้พูดเรื่องความรัก หวังจะให้เราผลจากเวที อะไรๆ เราก็ไม่มี บ้านก็ไม่มี พิธีแต่งงาน แหวนก็ไม่มี เป็นการแต่งงานที่เปล่าเปลี่ยวตามมาตรฐานในปลายทศวรรษ 1990 แต่ว่าฉันกับหยู่ตงไม่กังวลเรื่องอนาคต เราเชื่อว่าเพียงมีความรักก็จะมีอาหาร มีบ้าน มีทุกสิ่งทุกอย่าง

จู่ของเราไม่มีคนดู แต่เราซึ้งของเราเอง

